

Milé sestry, milí bratři,

v tomto předvelikonočním čase si s Vámi čtu ve 20. kapitole Janova evangelia, kde od 11. do 16. verše je napsáno:

Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená „Mistrě“.

Přemýšlení Marie je přemýšlením o mrtvém – já si pro něho dojdu. Zmírní to její pláč, když si najde toho svého mrtvého? Když se bude hledat mrtvý Ježíš, kam jej položili, abychom si jej našli, bude to stále jenom truchlení. Když se naše víra bude obracet k mrtvému Ježíšovi, nebude nikdy důvod pro jástot. Vždy budeme hledat něco, co si můžeme vyzvednout. Co můžeme balzamovat nebo jinak s tím manipulovat jako s mrtvým. I kdyby živý Kristus stál vedle nás, nepoznáme, že je živý, protože my jej hledáme mrtvého. To je největší důvod k truchlení.

Ptáme se, kde je Bůh v tomto životě, v tomto světě. Kdyby byl, nebylo by válek, nebylo by nevyléčitelných nemocí, nebylo by bídy a utrpení. Kdybychom si tak mohli k němu dojít, najít si ho. Povězte

nám, kde je, jestli je, a my za ním půjdeme. Ale proč k němu půjdeme? Abychom jej našli mrtvého a nabalzamovali, všechno na něj svedli? Tím bychom nabalzamovali i svoje truchlení. A truchlili bychom, přestože jej budeme mít.

I nám samotným, nejenom ostatní společnosti, přijde divné, že se radujeme z Kristovy smrti a stále si ji připomínáme. Z čeho se radujeme, když si připomínáme Ježíšovu smrt? Radujeme se z jeho smrti proto, že ona končí vzkříšením. Že smrt má svůj konec, nikoli ona je koncem. Smrt končí vzkříšením, z toho se radujeme. Kristus nám to takto otevřel svou vlastní smrtí. Nehledáme Krista, abychom jej mohli mít, mrtvého ovšem. To není pomoc ani nám, ani našemu světu. Ten, který vedle nás stojí, a my se domníváme, že je to zahradník, je živý Kristus, kterého nemůžeme nikdy najít jako mrtvého, jako boha k dispozici, záruku toho, aby nebyly naše války, neštěstí, nemoci, utrpení. Vzkříšený Kristus na nás mluví. Je tak blízko, že na nás může mluvit a my jej můžeme slyšet. Pokud budeme mít oči jenom proto, abychom viděli mrtvého Krista, Boha, který není vedle nás, který není v tomto životě, který na nás nemůže mluvit, a tak měnit naše truchlení v radost, pak se naše truchlení v radost nikdy nezmění. To, co si zakonzervujeme, bude náš smutek.

Ale on živý nás oslovuje, tak jako Marii, našimi jmény. Sám nás nachází, protože my jej hledáme předpojatě, v krátkozrace vykonstruovaných schématech. Nachází nás v našem truchlení, nakukující do hrobů, nachází nás lidi se jmény, v našem bytí a vstupuje do něj, tak blízký, abychom jej poznali jako živého. Tak blízký v našem světě a životě, abychom mohli vyznat – to jsi ty, náš Kristus, živý Bůh. A my jsme tě chtěli kdoví kde hledat. Jsi živý, přestože jsi byl mrtvý, abys změnil naše důvody k truchlení v důvody k jáсотu. – Jeho vzkříšení tvoří naději umírajícím a mrtvým, je jejich skutečným výhledem, protože v Kristu už je skutečnost. A když se mění výhledy mrtvých, mohou se měnit i výhledy těch, kdo se bojí života, kdo se bojí budoucnosti, kdo se bojí o církev, kdo se bojí o společnost, kdo se bojí o planetu, kdo jakkoli truchlí.

Ve vzkříšení má smrt svůj konec. Každé truchlení může mít svůj konec v jáсотu. Každý člověk i každé společenství, všechen život má

v Kristově smrti, která končí
vzkříšením, naději pro nový
zrod. Radujeme se pro naději,
která nám plyne z Kristova
vzkříšení. Je vytvořen pre-
cedens, vnesená síla pro život
toho, co zahynulo. Bůh se
smíloval nad tím, co zrodil.
Amen.

Modlitba:

*Bože, děkujeme, že každé
truchlení jásot ukončuje.
Děkujeme, že tvoříš pro to
důvody. Děkujeme, že každou
smrt ukončuje vzkříšení.
Děkujeme, že každou vinu
ukončuje odpuštění, že každou
nenávist ukončuje láska, že
každý strach ukončuje naděje.*

*Ty, vzkříšený, živý nás nacházíš, abychom tě nemuseli zoufale
a bezvýsledně hledat. Přiveď i to, co zahynulo k životu, abychom se
radovali a veselili. Amen*

foto: Pavel Falátek

Miroslav Hamari, farář

Bohoslužby v období Velikonoc:

Čtvrtek 24. 3. v 18.00 hod. - čtení pašijí

***Pátek 25. 3. v 9.30 hod. - Velkopáteční bohoslužby
s vysluhováním večere Páně***

***Neděle 27. 3. v 9.30 hod. - Hod Boží velikonoční, bohoslužby
s vysluhováním večere Páně***

Pondělí ... 28. 3. v 9.30 hod. - Velikonoční pondělí, bohoslužby

PÍSEŇ

Šly zrána ke hrobu, Marie Magdaléna
a matka Jakuba a ještě jedna žena,
sobě pro útěchu, mrtvému na památku,
šly zrána ke hrobu, dva dny po Velkém pátku.

Šly zrána ke hrobu, sotva se rozednilo
oživit vzpomínku, pomazat mrtvé tělo,
balzámem zpomalit zánik a zapomnění,
na chvíli podržet, co bylo a co není.

Šly zrána ke hrobu a hrob byl otevřený,
pak dovnitř vstoupily, zmíněné již tři ženy.
Kampak se poděl ten, za nějž šly držet smutek?
Chtěly mu prokázat poslední dobrý skutek.

A když si říkaly, že to snad není k víře
bázeň na ně padla, jak kdysi na pastýře.
Dva muži stáli tu, šat sněhobílý měli
a světlo svítilo, až oči přecházely.

Tu ženy poklekly, sklonily tváře k zemi
a muži řekli jim: „Zbytečně mezi těmi,
co v prach se navrací, hledáte Pána svého,
hroby jsou pro mrtvé, ale ne pro živého.“

Vzpomeňte, co slíbil, váš mistr Ježíš živý
a znovu čekejte velké Boží divy.
K čemu jsou balzámy, hroby a mauzolea,
když je teď před vámi svátek vzkříšení těla.

Miloš Rejchrt *(inspirace Lukáš 21,1-12)*

Korandův sbor

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Plzni
Anglické nábř. 13, 301 00 Plzeň

Telefon 377 327 073 (dopoledne)

číslo účtu: 1033006673/5500

www.koranduvsb.cz